

MÉG EGYSZER – DIDÓ ÉS AENEAS

a cafatokat megszerezve
ahogy a levegőn észrevehetetlen
hogy egy madár repült rajta keresztül
ahogy a létra arcunkba zuhan
kék karikák a szem alatt
ahogy hanyatlik a nap
a szőke haj-----

szemem nem tudom megnevezni
akár egy gyermek
szürkületben
ki egyre másra néz

már egyre inkább az enyém
hogy mindegyre összébb – darabokba
s minden más hull ahogy egészül
s majd mossák eltörülve
előbb a lágyék majd homlok-mögöttes
ráncait – redőket hologram
már az arc
a fényben föl s alá se föl se le
a légörvények forró útjain
az izzás támasz az arc fényként levegőtlen
lángban kinyíló ötszirom szorítja még
kinyíl a hús a szegfű szét
és tárul aztán rőt krizantém
száratlan egyre szét
hogy kettős az összetett tenyér felé
kigyúl a vágy erjedt növény
redők mögött a képe újra bábként
ottmarad

s
kék karikák a szem alatt
a lépcső
hogy csak mind zuhan
nem is szoba csak ablakok
perzselt bőre már hogy ragyog
se föl se le és jární egyre

eggyéválva a kínban arctalan

kicsordul még a benső
és keze kiragad
homokkal csikorog a vágy
véred befödi
 az ajtón túl ki áll
légörvényben a száratlan virág
a tompa fagy a vas a föld
 (arca lebeg csak nézte nem)
a tompa fagyos föld a kéz
 (csak keresett de arcot nem)
elér
hogyan kezem ráteszem
dobog
mögötte ott a báb figyel
ha kezem ráteszem
 ütöm verem
eláll
figyel – nem szóra int tenyér
átsuhan szótlán hídon át
 homokkal csikorog
 kiránt
(s csak szemem kéne megneveznem!)
 ezer redőkön át a vágy
(hogyan akkor már te volnál –)
 farkasnyomok elszórt ruhák
 az ajtók mögött ki áll
„A hídon túl vasfarkas ül” – figyel
mint ház-középen vére
(mert nem miértünk való ő)
(mert nem mi értünk hozzá)

hideg az alkony földként kiad
s arcon mint a tócsán
szikrázva bőrizik jege
a drót közt fennakadtál
hideg az alkony ...re [?] kiad
kék karikák a szem alatt
cafatok egybe ruha alatt

a földhöz ér kezében éle

még egybe van csak s báb-selyem
és mind csak cafat egybe”

mert nem lesz megnevezve (az ajtón túl ki áll?)

füstölgő arcán jár kezed
mint mi lehullott benne
ami nem ért s feledve
mert nem lehet tovább

a test a fényben él csak egy
apányi angyal oly kegyetlen
vasderesszínű arc feszül föled
s mint érintésben végképp szétterül – gyermekszemek
s terméskő-szín keze
Mihály

(ő most akár egy gyermek késő alkonyatban
ha visszatér s a kilincs egyszer kattant
az ujjról még lehull
mi jön feszült
magános
lépte foltokra hull
vágódva kéken utak peremén
ahogy az arc kitágul
hidegen amíg széle ér
a köztes árvul
és már kitöltve – nincs)

(s bürök befulladt szennyecsatorna
kerítés aztán légyraj
ami kiújul egyre
a távolba kutatva)
égett a bőr a hely
történt illata így fakul
ahogy a szél
a szél egyedül félve mind közül
a széle út
egészen hozzáidomul
taszítva egyre önmagába
(nem látni jól de túl—)

csak a fű ami lehet
csak ami helyre visszatérve
kit érintsz s nem új – a fű közül
árnyéka arrébbcikkán vadul

(jó lenne átaludni mind e távot
s így rétegek közt nem szorul
sem ujj sem arc – mi távol
van – mert nincs
s mert távol van nem lehet
hát elvadul
ezernyi fűszál egymagában
gyermekszemébe felszorul)

tenger közén a mészkövön
korallok kihült arcán fekete szőlő
ahol a test hiányzón
egyetlen pillanatba ég
most visszatér

egészen máshova

a part semmit se várva lélegezve
a töppedt fű közül

issza a fényt sötét
hurcol késő hűség peremén

(túl disznók között
légyrajra ül – kutat
rétegek közti átjáró-lugast
akár tenyérben ás
s fátylát a pók is abbahagyja
léptek fölötti dombra
hátán a fény sötét
karmokat formál a ráncok peremén
csak vázak zörrenése még
ízületek roppannak szárazon
s karmokból füstszín szárny fogan
mely visszatérő arccal
mint rőt és kardos angyal
fennebb perem fölött

légzése már a tarkón hangtalan
kifakult szálak közt matat
a szél tapad
és lenn a víz – üveg
mert kő ez arc és rőt korom
áttetsző víz lesz héj e homlokon -----

szétválva azokért akiket ottfeledtek
azokért akik nem lettek mássá
bent maradtak

mert előszámlálható-e valami messze
egy kevés türelemben
a falban érve mely csak ól
s fölfele arccal melybe belefér
e tenyérbe zárt hely
amerre tart
mi kinnrekedt
a bőr a haj az arc
„egy kevés türelemmel”
készülve
egyre jobban integetve
ütözve ahhoz ami nem is ért el hozzánk

s feledve már
hogyan benne báb figyel tovább

hogyan fölhasadni súly mely egyre kisebb
égeti ami benne egyre kisebb egyre hull
a türelemben
a pernye tárgygyá idomul
hogyan fentről fény szakad s marad
s nem számlálható
csak tárgy a türelemben
készülünk
hamu kövül a belső felületre
mely egyre inkább visszaránt
oda vagy vissza
egy talán

a hallgatás

(mert visszatér-e a rétegekben
a szőlőhegyre érve
hol fekete vér még zöld szemekben
megváltó vadként
rezdületlen
belőle ennyi van
füstje a porba erjed
hogyan végül is feledve
göröngy
írásbe tőr)

s az arc örömmel idomul a kézhez
archoz a kéz
saját pereme után kutat a másik peremén
visszatérve a türelembe
mint víz hasad
idegen ott aközben mind e lépés
mind ami ér mi dobban
csak rés a dombban
amelybe foly az út
mi elvál mozdulatlan
bevarr s bőrünk ürese himbál

FULDOKLÓ HAJÓ

1
messze vagy mint az ég

szemem kiázik hófehér lesz
két bedőlt temető

jegenyefákról álmodom

ujjadon feketerigó
fekete lesz a szemem is

lehunyom a világot

2

párnán páva és virág
őrzik egyetlen helyedet

hová vergődész az egeken
itt a föld só és kenyér
itt fekszem örült szívem a föld
só a számon
szavam kenyér

hosszú nagyon hosszú az éj

3

integetek el ne menj
leverem minden záradat

hajad fehér és fekete
hajam fehér és fekete

leverem minden záradat
integetek el ne menj

vonat jön be az ablakon
emlékeimet elhagyom
vetett ágyamban kardvirág
szememben három holdvilág

tilosra vált a szerelem
bilincsben kezéd kezemen

vonat jön be az ablakon
emlékeimet elhagyom

4

fuldokló hajó a testem
fuldokló hajó a tested

add magad életre értem
te lettél szívverésem

add ki a ruhám megfagyok
szégyentelenül vacogok

vedd le a ruhám meghalok
fagyban fuldokló láng vagyok

5

fáradt vagy kedves fölriasztlak
vigyázz ne nézz ki rab az ablak

rab a jegenye rab a tető
szívedben szilánk aknamező

nincs vége a háborúnak
meg se születtek és megfúlnak

szavaink szerelmeink
fehér a halál mint az ing

fehér az ing mint a halál
ne vedd fel a gomb vigyázzban áll

fáradt vagy kedves fölriasztlak
vigyázz ne nézz ki rab az ablak

LEFEJEZETT HAJNAL

lefejezett hajnal gyomrodban a reggelivel
guggolva az ablakok alatt
törpék koponyájára könyökölve
lábad a lavórban langyos esővízben
hátadra festve az éjszaka
beszegzett házai örökre
lehunyt ablakokkal
álomtalan álomban
veritékező végtelenben
lucskos lepedőkön
a borral altatott gyermekek
széken az otffelejttett csupor
asztalon a vacsoramaradék
a tegnapi maradéka ehetjük
rághatjuk halálig fejetlen a hajnal
maradék eszünk felfalhatjuk

újra meg újra
minden napra jut maradék lelkesedés
itatóspapír közt a virágok
kiprészelve kiszárítva
iktatva már csak a lexikonok
sárga lapjai emlékeznek a tavaszra
milyen lesz az elhalasztott tavasz
a lepréselt a nap homloka nélkül
vegetáló hajnalok reggelije
dadogó versek újraköltött ódák
másolópapíron
futószalagon a napok
egy perc kiesés sem engedélyezett
csak összevarrni gyorsan
a hétfőt a keddel szaporán
száguldanak az ujjak a fotocellás
számlológépen
összeadjuk a hétfőt a keddel kijön a szerda
micsoda előrelátás
lefejezett hajnal papírkosárban
előregyártott elemekből az elme
megtervezi az elegáns pusztítógépeket
íme a megcsócsált idő
eleve hullának született
megspórolható az idő minek pazarolni
íme a gyermektelen szerelem
a kígyó az önmaga farkába harapó
a tökéletes elme a veszélytelen
a gondolkodást kiiktató megoldás
a sűgásra felmondott szerep
a gyomor a mindenható
a kéz a fogaskerekeken
a fej nélküli föld
az árvízbiztos rakétákkal
a megvakított nap a fogatlan hold
az égbolt elsötétítése
a bombabiztos halál
az óvóhely ahonnan
csontcsupaszon tántorgunk elő
mindent előlről kezdeni

SZILÁGYSÁGI SZENT JOHANNA

A máglya

ágyúból öntött harang
veri félre az időt
halandó harang térdepel
keresztje vállára dőlt

kimúlik a középkor
kidőlt kerítés
földbe hullnak a falvak
kihagyul az ég

énekelve vonulnak
falvak fellegek
elsüllyednek a házak
beomlanak a hegyek

aranykével szántották
tegnap körül a falut
hogyan elkerülje a pestis
és elkerülte az út

hány háborút átélt
az ázott kenderillat
a bivalyokon bélyeg
imbolyognak a múltba

a petróleumlámpa
még egyszer fölvilágol
villásfán a vödör
kútban a nyomor táncol

füstölögnek a falvak
égig kúsznak az átkok
beomlanak az egek
árván az úrben állok

emlékszem énekre fára

égrenőtt gyökerekre
kiülnek a ház elé
meghalni – öregekre

teknőre szapulásra
lúgette kezekre
emlékszem szavakra
emlékszem életemre

az ég vagy egy kék szempár
fölköttem fénylett egyszer
állok az űrben árván
színüket elfeledtem

valaki hívott és küldött
nem feledtem a hangot
feltámadás sem lesz itt
ahol az űr az alkony

temettek egykor e tájon
a földbe szerelemmel
aztán kihűlt az ég is
temetni elfeledtek

atommáglyákon ülve
boszorkányok járnak
okos gépek még tudják
hányadik e század

kútbahullt kisgyerekek
más bolygóra estek
elfelejtettek sírni
nem felejttem az estét

nem felejttem a hajnalt
a hangod hogy visszatérsz-e
nem felejttem a földet
a tested csak kísértet

besúg a szerelem is
fölad a halálnak
állok az űrben árván

gépfajú vadállat

szemedben volt a kék ég
alatta vándoroltam
mindnyájunk sorsát vittem
a néma harangszóval

nevetve kiszámoltak
a tizedik lettem
játszottam hát halált
halálig énekeltem

Johanna megkísértése

Johanna ez csak játék
nem igazi a máglya
kell a legenda nekik
kettőnk teste a máglya

visszajövök hozzád
más századba viszlek
megszöktetlek a lángból
más bolygóra viszlek

jaj én innen nem mehetek
a tűzből ki nem futok
fejem fölött a harang
a hangjaink a hangotok

Máglya az űrben

félrobbannak a tehenek
hosszan bögnék a gépek
a halhatatlan műanyag
alatt lüktet a tenyészet

végtelen kék szemedben
egyetlen eget látok
a legtávolabbi bolygóról
hozzád a földre találok

az egyformán nyűtt agyak
egyforma altatóval
kikapcsolják magukat
a hétvégi úrhajóban

fapados vicinálisok
repülnek fel a holdra
kiül az idő a ház elé
rád néz a komputer arca

faeke szántja a jövőt
cementpor hull a múltra
felhőkarcoló álmaink
omlanak kiszáradt kútba

repülők kihalt madarak
más bolygóra szállnak
fehér köpenyben vicsorít
a boncoló vadállat

csuklódon pontos érverés
tudom hogy meddig élek
a halálban otthonos vagyok
a homlokodtól félek

a halántékdod védtelen
hold a gyilkos űrben
nincs más menedék csak a föld
tested és testem – Ámen

Feltámadás

kezem a kezedhez ér
és kinyílik egy ablak
nem láthatjuk csak ketten
félek hogy magadra hagylak

gyermekünk üvölt az űrben
hogy megtaláljuk egymást
méhemre virág hullik

szemedre szerelem száll

akarlak mint a földet
akarsz mint földet az ég
véreből bolygó születik
végtelen kék szemedért